

Pondělí 18. srpna

Ellen 10.00

Ellen mýjela rozlehlá pole, hluboké lesy a vesničky a myšlenky přitom vyskakovaly a honily se jí hlavou jedna za druhou. Odbočila na silnici 52 a stáhla okýnko. Zvuk větru alespoň částečně přehlušil úzkost.

Tenhle týden byl nejhorší za dlouhou dobu.

Správně by ani neměla řídit auto. Byla unavená, vyčerpaná a potřebovala se vyspat. Léč jí bránil soustředit se a jasně uvažovat. Vzala si žvýkačku, aby se udržela bdělá, a pustila si rádio. Vzápětí jej zase vypnula a znovu zapnula. Po chvíli přeladila kanál, zvyšovala a snižovala hlasitost. Jako by to nějak pomáhalo. Ten pocit jí rezonoval v celém těle.

Nic nedopadlo podle jejích představ.

Slunce hrálo a teplo se vlnilo nad asfaltem. Ellen si posunula sluneční brýle.

Léto strávila v posteli, společnost jí dělal jen déšť bubnující do střechy. Od dokončení reportáže o Lycke koncem května sotva vyšla ze dveří, uzavřela se před vnějším světem.

Tohle bylo neobyčejné léto. Ohlásilo se chladným a deštivým jarem. Vytoužené teplo přišlo až v srpnu. A přesně tehdy – když se voda dole u Skeppsbronu konečně zaleskla, rackové se rozkřičeli a blažení turisté v přístavu lízali zmrzlinu a smáli se tolik, že jejich hlasy doléhaly až k ní do ložnice –, tehdy jako by se celý pokoj obrátil vzhůru nohama. Jako by se najednou ocitla na stropě a shlížela dolů na sebe samu. Máchala kolem sebe rukama a křičela, chtěla se otočit zpátky, vrátit se, a přitom samu sebe vůbec nepoznávala. Jako by se z ní stal někdo jiný nebo jako by už neexistovala vůbec.

Kdyby v tu chvíli nepřišel Philip... Ani se neodvažovala na to pomyslet, nechtěla si vůbec představovat, co by se stalo, kdyby neměl klíče od jejího domu a neodvezl ji do nemocnice.

Philip pracoval přes léto jako maskér na natáčení *Paradise Hotelu* a začal si dělat starosti, když se mu Ellen dlouho neozývala. Zamířil na Skeppsbron hned, jak se vrátil do Stockholmu. A viděl, jak špatně na tom Ellen je.

Philip ji znal lépe než kdo jiný. Chodili spolu na internátní gymnázium Lundsberg a od té doby byli nejlepší kamarádi. Oba tam studovali proti své vůli. Ellen proto, že se jí rodiče konečně mohli zbavit, a Philip kvůli tomu, že byl homosexuál, což se u Lesterových nenosilo. Teď z nich dvou byli kolegové v TV4.

Na psychiatrickém oddělení v nemocnici Svatého Jiří strávila jeden den, načež ji propustili s žádankou na další péči, prodlouženou neschopenkou a medikací pro případ potřeby. Žila sama, a tak jí doporučili, aby u sebe v nejbližší době měla někoho, kdo na ni dohlédne.

Philip u ní zůstal několik dní. Pak ale musel odjet na nové natáčení na ostrovy, takže se dohodl s Elleninými rodiči, že by za nimi mohla přijet na Örelo. Přestože Ellen už měla pětaticet, mohla by na ni matka dohlédnout a postarat se o ni.

Signalizace benzínu pípla, displej ukazoval minimum paliva. Zastavila na pumpě ve vesničce Stentuna, aby nabrala benzín.

Sotva vystoupila z auta, udeřilo ji do tváře horko. Udělalo se jí lehce nevolno.

Zasunula tankovací pistoli do hrdla nádrže a natáhla benzínové výpary hluboko do plic. Po zádech jí stékal pot a v ústech měla z prašných cest sucho. Když se nádrž naplnila, popadla ji zvláštní chuť benzínovou trysku olíznout. Nad tím nápadem se oklepala a odešla zaplatit. Čerpací stanice patřila k těm několika málo, které nevlastnil žádný gigant. Zatím.

V prodejně panovalo ještě větší vedro než venku, pokud to vůbec bylo možné, a páchlo to tam po zkaženém mase a žluklém oleji. Obchod působil jako skanzen kýčovité vánoční výzdoby, ačkoliv byl srpen. Vánoční skřítki a lední medvědi se tu tísnili mezi autopotřebami a audioknihami. Takhle to tady vypadalo, kam až její paměť sahala, navzdory tomu, že čerpací stanice během let několikrát změnila majitele.

„Benzín na trojce,“ ohlásila postaršímu muži za pokladnou a pro jistotu na místo ukázala oknem ověšeným girlandami a velkými lesklými vánočními baňkami.

„No pochopitelně, vždyť tam stojí jen jedno auto, tak to bych si taky dal dohromady,“ odušil a ohnal se po mouše.

„Ještě něčím vám můžu posloužit?“

Ellen ho poprosila o vodu, žvýkačky a krabičku cigaret. Jak zná mámu, přijdou vhod.

Otevřela lahev a vypila ji na jeden zátah.

„Tepló,“ dodala jako by na vysvětlenou a zatřepala tričkem, aby se trochu ovanula.

„Bude to 851 švédských korun, děkuju.“

Zasunula platební kartu do terminálu a zadala kód. Zatímco se transakce schvalovala, pročítala si titulní strany večerních novinových vydání.

Vlna veder, stálo tam velkými černými písmeny spolu s infografikou velkých sluncí. Rvačka na derby ve Stockholmu. Rekordní počet vil k prodeji. Lidé se rozvádějí po katastrofálním létě.

„Nějaká vražda?“

Ellen zvedla hlavu. „Cože?“

„Vidím, že máte na autě napsáno TV4. Vy jste novinářka?“

„Jo...“ Na zadním skle měla malou nálepkou, ta ovšem na rozdíl od růžového Porsche pozornost obvykle nepřitahovala.

„Vás už jsem někde viděl. Že na vás člověk kouká ve zprávách? Doufám, že jste nepřijela házet špínu na naši dědinu. To bude odteď Stentuna proslavená vraždou?“

„Co se stalo?“

„Víte, jak moc zvednou palivovou daň? Udělejte reportáž spíš o tom, jaký tohle bude mít dopad na lidi na venkově.“

„Počkejte, teď vám nerozumím. O jaké vraždě mluvíte? Tady ve Stentuně někoho zabili?“

„Jo. I když ona nebyla zdejší, nikdo neví, kdo to je. Nepatří, teda, *nepatřila* k místním.“ Naklonil se k ní a ztišil hlas, přestože nikdo jiný v obchodě nebyl.